

ПЕРЕМЕШКА

газета організації «ДОМ»

Випуск січень 2021 № 1 (44)

Вітання всім!

Ось і завершився непростий 2020-й рік! Ми переступили поріг Нового року. З ним пов'язано багато сподівань та найкращих надій. Нехай усе, що ми загадали в новорічну ніч під ялинкою, збудеться та життя заграє новими барвами!

2020-й - рік п'ятиріччя нашої газети. Як і найперший 2015-й, він став випробуванням, але ми його пройшли з честю й раді представити вашій увазі новий випуск.

На вас чекає повернення екс-лідерки ДЮГО «ДОМ» Поліни Лузан, яка розповість, чи буває життя після школи та як готуватись до ЗНО. Ми відкриємо вам світ дебатів, поговоримо про взаємоповагу, дружбу, права та обов'язки, прогуляємось рідним Харковом.

Читайте, міркуйте, залишайтеся із нами!

Анастасія
Нечитайло,
головна
редакторка

Прості істини ✓ Цікаве про Новий рік!

Новий рік – велике свято, яке приносить людям щастя, радість, віру в дива... Увечері вся родина збирається за одним столом. У будинку панує затишна, сімейна атмосфера: пахнуть мандаринами, ялинкою, святковими стравами.

Діти обожають це свято, тому що воно дарує справжні емоції. Ти зранку допомагаєш мамі на кухні, прикрашаєш ялинку, очікуєш Діда Мороза із подарунками! Дорослі ж люблять Новий рік не менше, ніж діти, адже всі вони сподіваються на диво і в кожного воно своє... Для когось це буде одужання рідної людини, для іншого – купівля авто, а дехто буде вважати дивом зустріч із давнім другом, зовсім не очікувану.

Дід Мороз – головний творець новорічної казки. А чи знаєте ви, що в кожній країні його

називають по-своєму? У Сполучених Штатах Америки, Канаді й Австралії – Санта-Клаус, у Голландії – Сінтер-Клаас, в Італії – Боббо Натале, у Франції – Пер Ноель і Шаланд, у Німеччині та Австрії – Вайнахтсман, у Норвегії – Юлебукк, а у Фінляндії – Йоулупуккі. Але прадідом усіх Дідів Морозів є Святий Миколай. І в Україні до всіх чемних діток напередодні свята приходить саме Святий Миколай. Його вважають покровителем і захисником дітей усього світу! Незважаючи на різні імена, усі вони несуть радість і добро в кожен дім. Саме тому Дід Мороз – невід'ємна частина свята Нового року.

У кожній країні Новий рік святкують по-різному. У Данії люди б'ють посуд під вікнами своїх друзів, бажаючи їм щастя на весь рік. В Іспанії потрібно з'їсти 12 виноградин на удачу. Італійці викидають із дому старі й непотрібні речі, позбавляючись від проблем старого року. А в Україні пишуть своє бажання на листочку, підпалюють його, а попіл додають у келих із шампанським і випивають. Але головна умова – встигнути це зробити до того, як годинник проб'є дванадцять.

Наші предки відзначали Новий рік то в березні, то у вересні, то в січні. Але коли б не святкували, завжди було весело: танці, пісні, ігри, смачна вечеря... А головне – що із настанням нового року приходить нова радість і стається нове диво!

Цікавилась темою
Ярослава Марциня,
лідерка ДЮГО «ДОМ»,
8-А клас.
Фото Світлани Шумової

Школа live ✓ ❄️

Есть ли жизнь
после школы?

С каждым годом все сильнее замечаешь, как время летит с неумолимой скоростью. Кажется, что только вчера я шла в первый класс с огромным букетом цветов, в белых колготках и с туго затянутыми накрахмаленными бантиками. А позади уже одиннадцать лет школы и полтора года учебы в университете...

Есть ли жизнь после школы? Какая она? Там, в университете, страшно? Жизнь есть. Она яркая и насыщенная. Там не страшно. Немного необычно и дико.

Первые дни адаптации кажутся тяжелыми. Ты проходишь через стадию отрицания, не можешь поверить, что в школу больше никогда не вернешься, что рядом больше нет классного руководителя, который всегда поможет решить твои проблемы. Ты не видишь родных лиц, своих одноклассников, к которым так привык за одиннадцать лет. Все чужое и непривычное.

После отрицания следует принятие: ты находишь новых друзей, привыкаешь к атмосфере, осознаешь, что здесь ты сам за себя и стоит это принять и смириться. На этом этапе ты становишься ответственным, собраннее и взрослее.

За принятием ты переходишь в состояние удовлетворённости (наслаждения): тебя охватывает радость от познания неизвестного, ты понимаешь, что сделал правильный выбор и впереди еще столько всего нового и интересного. Ты наслаждаешься каждым новым днем учебы, с нетерпением ждешь встречи со своими одногруппниками. А после пар в холле университета ты встречаешься с друзьями, чтобы вместе выпить вкусный чай с только что испеченными булочками в ближайшем кафе и поделиться новостями. Этот этап, без сомнений, самый приятный и длительный. Здесь, наконец-то, ты можешь вдохнуть полной грудью и успокоиться.

Конечно, сессию вряд ли можно отнести к этапу наслаждения, ведь тебе предстоит сдать экзамены и зачеты. Но это не страшно. Все мы через это прошли. Зато я с уверенностью могу сказать, что после сдачи сессии ты ощущаешь чувство свободы и вновь переходишь в стадию наслаждения.

Я прошла через все эти три этапа и даже сама не заметила, как происходил переход из одного

состояния в другое. Жизнь стала абсолютно другой. Я, сама того не замечая, повзрослела и внешне, и психологически. Я стала решительнее и ответственнее. Школа заложила фундамент моих знаний, но не научила меня ответственности и самостоятельности. Я знала, что если у меня что-то не получится, то мне поможет учитель. Если я забуду сделать домашнее задание, то всегда можно использовать фразу «пожалуйста, можно я завтра принесу, не ставьте два». В университете ты сам отвечаешь за себя. У каждого преподавателя несколько сотен или даже тысяча студентов. Здесь уже для тебя не будет «второго шанса», и именно это способствует укреплению чувства ответственности и самостоятельности у каждого из вас. Конечно, первое время отношение будет более снисходительным, ведь каждый преподаватель понимает, что вы только вышли из школы, будто снова стали маленькими первоклассниками, крошечными и беззащитными по сравнению с громадными стенами университета. Но со временем от тебя будет требоваться ответственность и огромная самостоятельная работа. Это очень поможет тебе в будущем и научит полагаться только на себя.

Жизнь после школы однозначно есть! И я желаю каждому будущему абитуриенту, а вскоре и настоящему студенту, ощутить настоящее удовольствие и, как можно быстрее, миновать стадию отрицания. Пусть каждый из вас скорее перейдет к принятию и подлинному чувству удовлетворённости, полученному от постоянного познания новых дисциплин и обогащения собственного сундучка, сокровищами которого являются знания.

Полина Лузан,
выпускница 2019 года.
Фото из личного архива

Харків online ✓

«Стадіон так стадіон!»
або Чому варто
спробувати дебати?!

Дебати – це гра, де замість кількості забитих м'ячів – твої аргументи, а замість поля – лінії Уряду та Опозиції. Але, якщо казати без зайвих метафор, це імітація засідання британського парламенту, де головна задача – відстояти думку своєї сторони та переграти опонентів.

Чому дебати – це круто?

По-перше, це величезний саморозвиток! Щонайменше ти розвиваєш ораторські навички, навчаєшся переконувати. Постійною практикою аргументування ти покращуєш навички будування логічних ланцюжків. Також, за правилами дебатів, позиція, яка випадає тобі шляхом жеребкування, не завжди є тою, яку ти відстоюєш у повсякденні – таким чином ти отримуєш надважливу в сучасному житті навичку – критичне мислення.

По-друге, навіть якщо ти не надто соціальна особистість, точно зможеш знайти друзів серед дебатерів: тут усі відкриті до спілкування, кожен по-своєму особливий і готовий сприймати тебе, твої захоплення та світогляд. Харківське дебатне відділення є одним із найбільших та найрезультативніших в Україні. Ми постійно тренуємося, забираємо кубки регіональних, всеукраїнських та навіть міжнародних турнірів.

Харківські дебатери не тільки цілеспрямовані та завзяті, а ще й дуже веселі та дружні: ми постійно зустрічаємось поза засіданнями клубів, обговорюємо ігри в затишній кав'ярні, збираємося на свята, навіть влаштовуємо кемпінги! Таке спілкування дарує натхнення не тільки на перемоги в турнірах, а й на продовження розвитку у звичайному недебатному житті. Адже в такій атмосфері хочеться розвиватись, читати різні книжки, рефлексувати щодо гострих питань, обговорювати останні новини...

Якщо ти школяр, який хоче пізнати себе з нової «дебатної» сторони, запрошуємо тебе долучитися до нас. Усі подробиці про розклад дебатних засідань ти можеш дізнатись на Instagram сторінці @kharkivdebate і телеграм каналах «ХО блокчейн» та «ХО Шкільные дебати».

Не витрачай дорогоцінний час, долучайся до спільноти активних! У тебе буде можливість ознайомитись з правилами гри, потренуватись на засіданнях дебатних клубів і взяти участь у Шкільних чемпіонатах Харкова! Обов'язково приходь до нас і ставай найкращим дебатером!

Kharkiv Debate Union
Debate Federation of Ukraine

Шанувальниця дебатів
Анастасія Нечитайло,
11-Б клас.
Фото з особистого архіву

Увага! Конкурс! ✓

«Харків – місто
щастя і добра»

Для декого Харків – місто, в якому ти народився, зростав, де є вулиці, якими ти робив свої перші кроки, дерево, на якому ти сидів з друзями і мріяв про те, ким станеш, коли подорослішаєш. Це місто, яке зберігає твою таємницю про те, як ти прогулював урок з алгебри в улюбленому парку ім. Т.Г. Шевченка. Ця любов та прихильність до свого рідного міста зростала поряд із тобою день за днем. Де б ти не жив, ти завжди будеш пам'ятати про Харків із великою повагою, ніжністю. Завжди будеш вдячний йому за любов та доброту!

Але моя історія закоханості в Харків інша. Я розповім вам про те, як познайомилась із цим містом і як воно подарував мені свою любов та турботу.

Одного дня ми з батьками приїхали до Харкова на вихідні, подивитися, чи насправді він такий чудовий, як про нього говорять. Місто нас вразило неймовірно! Його казкові парки зі старовинними дубами, надзвичайно цікавими вулицями розказували нам, як він зростав і ставав величним. Наші серця були сповнені любові до нього. Харків ставав перед нашими очима могутнім у своїх будівлях, ніжним і чуйним у своїх неперевершених квіткових клумбах. Його фонтани дарували нам відчуття свята. Мешканці міста з гордістю розповідали про свою малу Батьківщину і з радістю підказували, що ще подивитись у їх улюбленому Харкові.

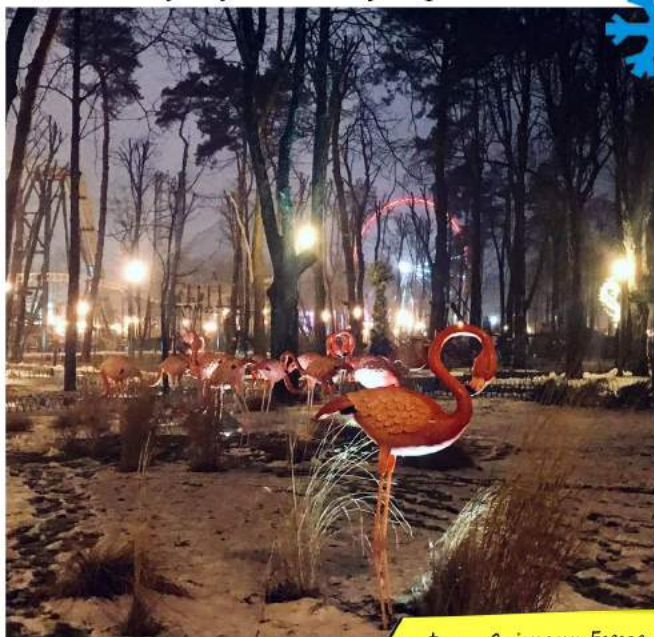

Фото Сніжани Безега

Наша сім'я остаточно переконалась, що жити в цьому місті – велике щастя. Незабаром ми переїхали до Харкова і почали облаштовувати своє життя.

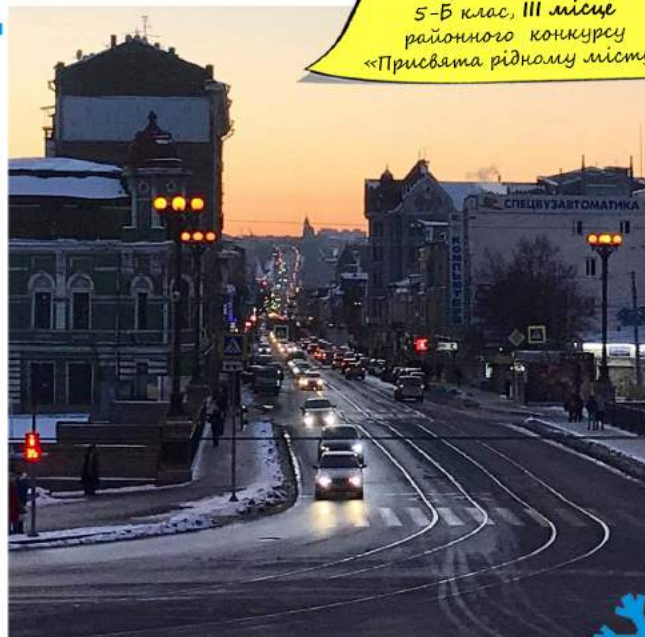
Для мене місто дарувало нові можливості, захоплення. Музеї знайомили мене з минулим, місто з гордістю показувало пам'ятники своїх видатних діячів, на котрих молоде покоління повинно рівнятися і залишати в пам'ятати їхні досягнення для прославлення свого могутнього міста.

Для мене дуже радісно було дізнатись, що в цьому місті дуже багато спортивних секцій із сучасно облаштованими майданчиками. У такій перлині, як парк ім. М. Горького, збираються діти і із задоволенням грають у футбол, волейбол, баскетбол, теніс, навчаються кататися на роликах. Я також скористалася такою нагодою і тепер ходжу грати в теніс. Парк надав мені змогу не тільки насолоджуватися грою, ще він подарував мені багато друзів. Адже ми щасливі повністю тільки тоді, коли можемо розділити свою радість із друзями.

Зростаючи в цьому місті, я назавжди матиму спогади про моє знайомство з Харковом та ті приємні відчуття тепла і щирості, які він мені подарував, прийнявши до себе.

Навчаючись у школі, а далі у закладі вищої освіти, я завжди намагатимуся бути гідною величного міста Харкова. Обов'язково збережу у серці любов і турботу, разом з іншими піклуватимуся про розвиток та збереження цінностей свого міста. Адже кожне зернятко доброти проросте у серці, щоб подарувати відчуття щастя наступному.

Софія Сендецька,
5-Б клас, III місце
районного конкурсу
«Привітати рідному місту»

❄️ Власна думка ✓

«Право розмахувати своїм кулаком закінчується там, де починається ніс іншої людини» ❄️

Це вислів середньовічного англійського судді сера Олівера Уінделла Холмса. Він мав рацію, адже часто конфлікти починаються там, де страждають інтереси якоїсь із сторін, де люди не поважають одне одного.

Сильне суспільство будується на взаємоповазі. У даній статті я маю на увазі під поняттям «суспільство» шкільну спільноту. Складається вона із учителів та дітей, працівників їдальні, технічного персоналу, опосередковано – ще й із батьків. Повага одне до одного між усіма учасниками освітнього процесу — необхідна умова миру й порядку в закладі. Часто можна почути фразу: «Школа – це наш другий дім». Дійсно, і викладачі, і учні проводять тут більшу частину часу. Чи хочеться нам миру і порядку, злагоди, взаєморозуміння? Так! Вчителі не мамки-няньки, щоб перевиховувати учнів кардинально, «ламати психіку» (як інколи можна почути). Наше основне завдання – вчити, давати освіту, нести світ знань. Але виявляється, що читати, писати, рахувати, аналізувати, міркувати, узагальнювати, малювати чи співати подобається далеко не всім. Рівень самоорганізації дітей зараз занадто низький. Так що, вчителя не поважати через те, що примушує вчитись, ставить низькі оцінки? Педагог повинен виконувати свої посадові обов'язки на уроці. Ми були б безмежно раді, якби всі – всі – всі учні отримували лише високі бали за навчальні досягнення.

Але багато хто не виявляє поваги до ближніх, однокласників, друзів з тих чи інших причин, не кажучи вже про якихось «тіточок» та «дядечок» у школі. Чому ж це так?

Іноді ми не хочемо поважати тих, хто не поважає нас. Пиха? Зачеплене почуття власної гідності? Часом це поширюється навіть на рідних і близьких, якщо нам здається, що вони виявляють до нас недостатньо поваги. Однак поважати інших потрібно, навіть якщо вам цього не хочеться. Бо так себе поведуть виховані люди.

1948 року Організація Об'єднаних Націй прийняла Загальну декларацію прав людини. Її мета – затвердити той факт, що кожна людина на землі заслуговує безумовної поваги. Винятків бути не може. Це переконання, що всі

члени сім'ї, школи, району, міста і країни заслуговують на повагу. Старшокласник – «дембель» повинен поважати першокласника – «головастика».

У наш вік боротьби за місце під сонцем багато людей так звикли, що їх ніхто ніколи не поважає, що автоматично відповідають тим же. Виявляючи повагу людині, ви надаєте їй цінність і можете змусити змінитися в кращий бік. Навіть найгірші представники роду людського можуть стати краще, якщо поставитися до них з повагою! Добрі справи завжди повертаються сторицею. Коли ми виявляємо повагу до інших людей, вона примножується. Це закон життя! Хоча часом поважати деяких буває непросто, пам'ятайте, що це набагато вигідніше, ніж наживати собі ворогів.

А що з дружбаю? Нікому не хочеться відчувати приниження, презирство і байдужість. Друзів у вас не буде, якщо ви не поважаєте одне одного. Вам не світить залишитися разом – це типовий зразок токсичних відносин. Простіше кажучи, поставтеся до людини з повагою — і вона поважатиме вас у відповідь.

Часто можна почути: «А яке Ви маєте право?», «Я маю право...». Маєте, але обов'язків більше, як не крути. Зараз ваш статус – дочка/син, учень/учениця. І у вас є обов'язки перед членами родини, однокласниками, вчителями, друзями. Запам'ятайте, шановні: Ваше право закінчується рівно там, де починаються права Іншої Людини.

На Олексіївці нашу школу вважають престижною, елітною, сильною. Давайте не забувати, що ознака сильного суспільства в цілому (і школи, зокрема) – ПОВАГА. ❄️

З повагою,
вчитель української мови
та літератури
Лохматова Наталія Євгенівна

Чи таке страшне ЗНО, яким його малюють?

У житті є багато етапів, що виділяються своєю значущістю. Звичайно, деякі події є більш важливими, відсуваючи на другий план інші. Одним із таких важливих етапів у житті сучасних школярів є складання зовнішнього незалежного оцінювання, чи, коротше кажучи, ЗНО.

У початковій школі діти, мабуть, і не знають про цей іспит. А коли дорослішають та стають учнями середньої школи, то вчителі вже розповідають їм про те, що це за екзамен та чому він настільки важливий.

Навчаючись у восьмому класі, здається, що ще дуже і дуже багато часу до іспитів. Не встигнеш кліпнути очима, – і ти вже учень десятого класу, потім й одинадцятого... Так було і зі мною – час промайнув, та усі шкільні роки ніби за хвилину пройшли повз мене.

Зовнішнє незалежне оцінювання – це насправді дуже відповідальний етап життя та неабиякий стрес для майбутнього студента. Цілий рік, ледь не кожного дня, одинадятикласникам нагадують про важливість його складання. Батьки теж не залишаються осторонь, не дають розслабитись, знаходять гарних репетиторів. Вони хочуть, щоб їхня дитина навчалась у престижному університеті та мала успішне майбутнє. Вчителі тримають учнів у постійній напрузі, переймаючись за майбутні результати головного іспиту.

Я закінчила школу вже майже два роки тому та можу впевнено стверджувати, що ЗНО – це не страшно, хоча мої тремтячі руки та коліна на той момент думали інакше... Звичайно, кожен із вас відчуває величезну відповідальність перед батьками, учителями, перед вашими репетиторами, ви не хочете нікого засмутити та не виправдати очікувань. Проте, повірте мені, страх не допоможе, а лише завадить сконцентруватися. Хвилювання – це нормально, проте під час іспитів треба абстрагуватись від цього почуття та залишити його за дверима кабінету, в якому ви будете складати ЗНО.

Цей іспит ми не можемо порівнювати зі звичайною контрольною роботою або семестровим тестом – це набагато серйозніше. Цьому екзамену повинна передувати якісна підготовка, особливу увагу необхідно приділити власним «слабким місцям». І тоді будеш почувати себе впевненіше!

А коли, у день ЗНО, заходите в кабінет, спробуйте уявити, що ви зручно розташувалися на своєму місці за партою, в улюбленому кабінеті, зараз буде звичайна контрольна робота, як у школі, до якої ви готувалися та все знаєте і все напишете. Проте не розслабляйтеся – викладайтеся на повну!

Коли вам видадуть завдання, буде страшно, та лише декілька хвилин. Глибоко вдихніть та повільно видихайте. Спробуйте розслабитись та сконцентруватись. Коли ви переглянете завдання, то одразу стане зрозуміло, що все не так страшно і ви все знаєте! Є дуже важливий та відповідальний момент: дуже уважно треба переносити власні відповіді у спеціальні бланки, перевіряючи кожне питання та не поспішаючи. Проте слід пам'ятати, що час обмежений, але його більше ніж достатньо! Пам'ятайте, що лишився останній крок, до якого ви так довго йшли – ще зовсім трішки треба попрацювати, напружитися та скласти іспит. А потім буде неймовірне полегшення, ви відчуєте свободу після складання екзаменів та будете готуватися до нового етапу життя – університетських буднів. Коли я їхала на своє перше ЗНО, то була неймовірно налякана. У мене тремтіли руки та я не могла зібратися. Проте як тільки я зайшла в кабінет, то спробувала уявити свою рідну школу, мій улюблений клас та створила для самої себе комфортні умови для складання іспиту. Саме таке уявлення допомогло мені успішно пройти екзамен з української мови та літератури.

Я впевнена, що у вас усе вийде, і бажаю вам залишити весь страх та переймання за дверима кабінету, добре виспатись та з гарним настроєм вирушити на складання іспиту, та отримати той результат, до якого ви прагнете! Я вірю в кожного з вас!

Перевірено на собі
Поліною Лузан,
випускницею 2019 року.
Фото з сайту www.vsesvit.rv.ua

#ЯЖПсихолог ✓

❄️ Свій серед своїх ❄️

Чи замислювались ви над розумінням особистого «Я»? Що це таке: сукупність індивідуальних якостей людини та прожитого досвіду, місце людини в суспільстві чи опис характеру за знаком зодіаку? Як вижити в людському середовищі та не втратити своє «Я»?

З цього постає наступне питання: що ж таке навколишнє середовище чи оточення? Можливо, це безліч «Я», які мають одну або більше схожих якостей. А можливо, це просто люди, які щодня поруч, колеги, однокласники, рідні. Зауважу, що відповідь на це запитання повністю пов'язана з попереднім. І тут ми потрапляємо в пастку алгебраїчного рівняння з двома невідомими! А головне запитання залишається без відповіді: «Як людині вижити у своєму оточенні: прилаштуватися та стати «як всі» чи намагатися зберегти свою унікальність, не втрачаючи свого «Я»?»

Розглянемо дві моделі можливої поведінки, їх недоліки та переваги. Перший варіант я б назвала «камуфльований». Він включає в себе повне прийняття законів або правил оточення, безумовне їх дотримання, навіть підкорення їм, і це не про правові норми держави. «Плюсом» можна вважати, що в даному випадку людина не викликає надмірної уваги, нічим не виділяється серед інших. Такий собі стандарт. Але «мінусів» такої поведінки, на мою думку, досить багато. По-перше, це втрата унікальності особистості, особливих відмінностей, набуття статусу «сірої миші». По-друге, невілюючи себе, особистість втрачає можливість незалежно мислити. Оточення диктує правила – і людина не в змозі чинити опір. Наприклад, зараз модно фарбувати волосся у рожевий чи зелений колір, а хто не фарбує, хто ходить із натуральним кольором – той поза оточенням, бо це не «круто». «У тебе пірсинг? Фі! Це минуле століття! Може, в тебе депресія? Ха-ха-ха!» – лунає навколо. На жаль, таке трапляється дуже часто, особливо в підлітковому та молодіжному середовищі. Багато хто потрапляє на «гачок» та починає перебувати під постійним тиском «ти мусиш».

Але буває й навпаки, коли дружнє оточення гарно впливає на тебе, і це не вигадка

чи диснейвська казка, адже так сталося зі мною. Друзі допомогли мені стати впевненою, знайти себе. Саме завдяки ним я зараз така, яка є! Також вони мотивують мене до розвитку, можна сказати «надають крила», тому що кожен із них займається чимось цікавим. І це натхненний приклад другої моделі поведінки – «свій серед своїх»! Тут учинки людини не залежать від чужих переконань, не втрачається унікальність особистості. «Плюси» такої поведінки в тому, що кожен самостійно визначає, яких правил дотримуватись, яких ні, але з повагою до інтересів інших; зберігається незалежність та критичність мислення. У такому оточенні можна стати тим, ким захочеш, а друзі будуть підтримкою та нададуть упевненості. «Свій серед своїх» – це як рівний серед рівних. Зберігаючи свою унікальність, ми починаємо більше цінувати особистість і розуміти інших людей, краще налагоджуємо стосунки з людьми та почуваємо себе комфортно в суспільстві, навіть у молодіжній чи підлітковій компанії, де всі такі різні. «Мінуси» такої моделі можна пошукати, але навіщо, коли все так добре складається.

Сподіваюсь, ви отримали відповіді на запитання, які турбують багатьох із нас, і зможете краще вибудувати стосунки у своєму оточенні. Яку модель поведінки обрати, звісно, вирішувати вам, але на власному прикладі я упевнилась, що бути «своім серед своїх», перебувати в середовищі розуміння й підтримки значно краще.

Розмірковувала
Анна Шпак,
11-Б клас.
Фото з сайту www.bykrm.ru/uk/

Проба пера ✓ Пять минут

Пять минут – и прогремят куранты,
И планета станет на год старше!
И бокалы с уголка серванта
Зазвучат в победоносном марше.

2020 - цифра, правда, страшная,
Всё хотим, чтоб поскорей закончилась...
Я хочу сказать одну вещь важную:
Пусть никто не знает одиночества...

Подойду, на мир взгляну сквозь стекла,
Чья-то мама: «Стол, – кричит, – не троньте!»
Мне нормально, я в квартире тёплой,
А ведь кто-то на холодном фронте.

А кому-то вовсе негде праздновать,
Его дом сожгло в лесных пожарах.
Я желаю, чтобы все по-разному,
Но боролись за себя, минуя жалось.

Что? «Здоровья-счастья» – говорите вы,
Как собака, кость на стол бросая...
Черт, пока мы плаваем в эпитетах,
Кто-то чью-то жизнь сейчас спасает.

Нет вакцины ото всех болезней:
Свинка, корь, простуда, грипп и дальше.
Мы все ждём, когда оно исчезнет –
То, что началось с простого кашля.

Хорошо – пожары, смерчи, войны –
Мир, должно быть, уж давно привык.
Все пустяк, но вишенкой на торте
Стал обычный тающий ледник.

Если есть хотя бы шанс, хоть маленький,
Хоть один на миллиарды случаев,
В Новый год прошу я: «Пусть на капельку,
Пусть совсем немного станет лучше нам!»

Загадывала желания
под Новый год
Анастасия Нечитайло,
11-Б класс.
Фото Аль Отти Мурада

Ми на сайті школи

Редакція вдячна
за допомогу
у підготовці випуску
вчителям української мови
та літератури
Лохматовій Н.Є.,
Ободовській З.І.,
російської мови
та літератури Д'яченко В.С.

«Перемешка» запрошує
до співпраці!
Давно мріяв спробувати себе
у шкільній журналістиці?
Не вагайся – приходь до нас!
З нами кожен зможе реалізувати
свої можливості!
Редакція очікує на журналістів,
фотографів, коректорів.

Редакційна колегія
Генеральний директор: Вовк О.О.
Головний редактор:
Нечитайло Анастасія, 11-Б
Журналісти:
Марціна Ярослава, 8-А
Шпак Анна, 11-Б,
Лузан Поліна,
студентка ХНУ імені В.Каразина
Коректори:
Вовк Олена, Лохматова Наталія
Дизайн оформлення: Jitter(ASR)
Верстка: Вовк Олена